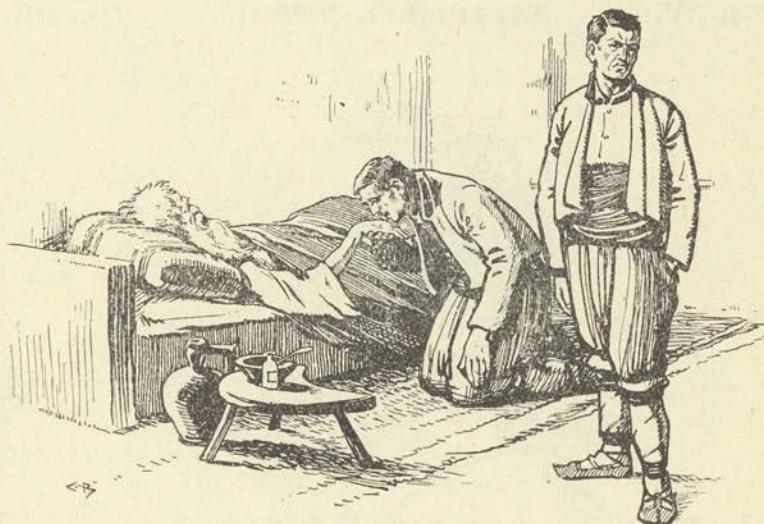

чуе бащина тайна: тамъ и тамъ има гърне съ жълтици — а то! . . . Честно име!

— Дръжъ си честното име! — му дойде на уста да каже, ала, срещања гаснецъ погледъ на баща си, приведе глава и се приближи да цѣлува ржка.

* * *

Когато погребаха стареца — Андронъ повика брата си настрана.

— Йосифе, съ честно име се не живѣй. То нито се яде, нито се пие . . . Оставямъ ти една волъ, половината отъ нивата, що ми се падатъ дѣлъ. Ти остани и пази честното име на баща ни — пъкъ азъ ще задуя, кѫдeto ми видятъ очи.

— Защо правишъ тъй, братко, — се наскърби Йосифъ.
— Само двама останахме отъ цѣла челядъ и то най-малки-
тѣ . . . Братъ отъ братъ се нуждай! . . . Нали помнишъ
бащини думи: свой своего не храни — тежко и горко, кой-
то го нѣма!

— Вѣтъръ е честно име, Йосифе. Азъ искамъ богат-
ства, животъ! Еднакъ се младостъ младува.

На Йосифа се налѣха очитѣ съ сълзи, ала не можа
да отклони брата си отъ поетъ путь. Извади нѣколко жъл-